

der som de fleste Folk, der er vant til altid selv at tale, i Almindelighed overhørte andres Bemærkninger. Han havde lagt sin Arm om Hansines Liv, og lykkeligt smilende betragtede han det lille gullokkede Hoved, der laa dér saa dybt ned-sunket i de hvide Puder. „Ganske som en lille Engel i Vorherres eget Skød. Er det ikke et yndigt Syn! . . . Kan du i det hele forstaa, Hansine, at Folk, der har Børn, kan være Gudsfor-nægtere? For mig ligger der et saa tydeligt Gen-skin af det hinsidige Lys, en saa yndig Bebudelse af den himmelske Fred over et saadant sovende Barns Træk . . . Jeg kommer derved til at tænke paa, hvad vor kære, gamle Højskoleforstander en Gang svarede en Mand, der spurgte ham om, hvordan han egentlig tænkte sig Saligheden. „Saa-dan!“ sagde han og pegede ud i Stuen paa et lille Barn, der var faldet i Søvn ved sin Moders Bryst. Jeg synes, det var saa kønt sagt. — — Naa!“ afbrød han sig selv og slap Hansine. „Hvordan staar det saa til med de andre to Smaatrolde? Med dem har der vel ikke været noget i Vejen? Man kan da høre Tyksakken snorke, saa det er en Lyst. Jeg har sandelig længtes efter dem, de smaa Fyre . . . jeg har jo næsten ikke set dem hele Dagen.“